

studiu biblic Cartea JUDECĂTORI (8)

Circumcizia

Dacă mai înainte am avut un tablou al harului lui Dumnezeu față de noi, circumcizia ne arată sentința Sa necruțătoare asupra cărnii: „va trebui circumcis“. Toți cei care înainte au fost obiectul harului Său trebuiau acum să poarte în corpurile lor semnul judecății cărnii.

În privința judecății lui Dumnezeu asupra cărnii nu este ca și cu un infractor, care a fost pedepsit pentru fapta lui, iar, după ce și-a ispășit pedeapsa, este pus iarăși în libertate. Înțelesul este aici cu totul altul, deoarece carnea este incapabilă să-L proslăvească pe Dumnezeu și să fie spre binecuvântarea oamenilor; de aceea trebuie pusă complet deoparte. În Ioan 6.63, Domnul spune: „Carnea nu folosește la nimic.“

Absolut nimic bun nu este în ea. Dacă nu aceasta ar fi fost realitatea, Dumnezeu nu ar fi dat-o radical la o parte. Să ne gândim la faptul că El a făcut-o, ca astfel toate binecuvântările să vină de la El și să fie pusă o temelie veșnică și de nezdruccinat. Dacă însă totuși ne mai îndoim cu privire la inutilitatea și incapacitatea cărnii în prețuirea lucrurilor lui Dumnezeu și în a aduce ceea ce i se cuvine, atunci trebuie să privim spre Golgota.

Fiul preaiubit al lui Dumnezeu a trăit printre oameni; ei au văzut lucrările Lui și au auzit cuvintele Lui. În mijlocul lor, El a descoperit dragostea și harul Tatălui, și totuși în cele din urmă ei L-au scuipat în față. El a fost bătut, trădat și crucificat, ca și cum ar fi fost un răufăcător.

Atunci, carnea și-a descoperit adâncă ei dușmănie față de Dumnezeu și a dovedit pentru totdeauna că nu poate fi de nici un folos lui Dumnezeu și nouă. Ea este ca o viță de vie sălbatică fără roade. Aceasta a fost cea mai mare și ultima probă: a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu; de aceea a fost lepădată de Dumnezeu pentru totdeauna și irevocabil.

Însă cât este de frumos că moartea lui Hristos a descoperit nu numai caracterul cărnii, ci și inima lui Dumnezeu în toată dragostea Sa! Această moarte a arătat că intenția Sa de a binecuvânta oamenii nu poate fi împiedicată și de asemenea că această binecuvântare se bazează în totalitate pe ceea ce este și înfăptuiește El și nicidecum pe ceea ce suntem noi. „Căci prin har sunteți mântuiți... și aceasta nu este de la voi“ (Efeseni 2.8). Aici găsim totul sintetizat în două propoziții. „*Căci prin har sunteți mântuiți*“ înseamnă ridicarea pietrelor în țară, iar „*aceasta nu este de la voi*“ este circumcizia cărnii.

Carnea a avut posibilitatea timp de patru mii de ani să dea ceva bun la iveală, însă toată înțelepciunea, puterea, individualitatea, cultura și religia ei au rămas nefolositoare și fără roadă. Acum nu mai este în stare să se ridice și să se laude în prezența Domnului, deoarece condamnarea și moartea au atins-o cu o dreaptă pedeapsă.

Chiar și Hristos a fost despărțit de viața în carne, cu toate că moartea nu a avut nici un drept asupra Lui. Deoarece carnea Sa a fost sfântă, El ar fi putut trăi în continuare veșnic în făptura omenească; tot trupul Său a fost închinat lui Dumnezeu. El a îndeplinit orice slujbă în mod desăvârșit și nici un păcat nu a întinat Ființa Sa omenească desăvârșită. El nu ar fi murit niciodată; însă El a murit, iar prin moartea Sa a fost judecat păcatul în carne.

Vedem deci în moartea lui Hristos punerea deoparte pe deplin a cărnii, pentru că moartea a însemnat sfârșitul ei. Cu toate că nu am murit cu adevărat, în ochii lui Dumnezeu nu mai suntem în carne; tot așa trebuie să ne privim și noi prin credință. Nu mai stăm înaintea lui Dumnezeu pe temelia a ceea ce suntem, căci aceasta ar însemna pentru noi numai judecată, ci stăm înaintea lui Dumnezeu în Hristos. *Am fost îngropați împreună cu El ... înviați împreună cu El... aduși la viață împreună cu El* (Coloseni 2.12, 13). „Îngropați împreună cu El în botez.“ Semnul morții este pe noi, iar de acum înainte ocupăm acest loc al morții față de viața cărnii și a păcatului.

Pentru un necredincios, moartea înseamnă despărțirea de tot ceea ce este pentru el viața; dar când privim această moarte în lumina în care Dumnezeu ne-o prezintă, găsim în ea poarta spre libertate, căci această adevărată circumcizie a lui Hristos, „care nu este făcută de mâini omenești“, este *semnul libertății creștinului*. Carnea va sluji totdeauna legii păcatului, iar păcatul este un educator crunt, așa cum erau egiptenii pentru poporul Israel. *Singura posibilitate să te eliberezi de acest asupritor este moartea*. Un om poate posedea un sclav și îl poate asupri din greu, însă vine o zi în care acest sclav nu va mai asculta de stăpânul său, și anume atunci când va muri și prin aceasta se va elibera de sub domnia aceluia care îl ținea rob.

„Însă“, s-ar putea spune, „eu nu sunt mort, nu am primit plata pe care o dă păcatul.“ Această afirmație este corectă, dar tot așa de adevărat este că Domnul Isus în dragostea Sa desăvârșită a primit-o pentru noi, așa că noi putem să ocupăm acum împreună cu El acest loc al morții și să ne eliberăm de acest vechi și sever educator, ca să slujim lui Dumnezeu. Avem privilegiul să vedem moartea Înlocuitorului nostru ca fiind a noastră.

O cunoscută istorioară de pe vremea lui Napoleon va ilustra aceasta: un civil a primit ordin de prezentare la război, însă un altul s-a dus în numele lui pentru el și a murit în bătălie. Curând după aceea a fost nevoie ca alți oameni să plece în războaiele lui Napoleon și iarăși a fost chemat acest civil; însă el a cerut scutirea de slujbă pe motivul că în bătălia cutare și cutare a murit cu mult timp în urmă în persoana înlocuitorului său. Cazul a fost adus înaintea împăratului, iar acesta i-a dat dreptate.

„Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Romani 6.11). Prin aceasta, noi suntem liberi ca să ne supunem lui Dumnezeu, să ne mișcăm în libertatea binecuvântată a Duhului și să savurăm grăsimia țării în care El ne-a adus.

Să concluzionăm aceste două lucruri:

1. Pietrele de pe țărmul Iordanului reprezintă locul nostru de unire cu Hristos, plăcuți în ochii lui Dumnezeu – un loc al harului deplin.
2. Circumcizia înseamnă că pentru carne nu este nici un loc acolo: nu poate nici să ocupe acest loc și nici nu poate să se oprească acolo, căci nu are nici o valoare, iar în ochii lui Dumnezeu este rea și vrednică de condamnat. „Cei care sunt în carne nu pot să-i placă lui Dumnezeu.“

J.T. Mawson